

เพทุบาย

บทที่ 45

บุษราคัมไม่เคยคิดว่าจะมีใครตามเธอ แต่ในค่านี้อเธอต้องตกตะลึงก่อนจะกรี๊ดร้องออกมากับสภาพห้องรกเลอะด้วยข้าวของที่แตกกระจายราวกับมีพายุลูกย่อมพัดเข้ามาในบ้าน เจ้าเขี้ยวใหญ่ ยามเฝ้าบ้านหมอบครางบาดเจ็บอยู่ที่พื้นตรงมุมห้อง หญิงสาวเตา ออกว่ามันได้ผ่านการต่อสู้กับใครบางคนทีบุกรุกเข้ามา

เธอผลุนผลันเข้าออกห้องนั้นห้องนี้ สภาพของห้องอื่นๆ ไม่ได้เลอะเทอะกระจุกกระจายเหมือนห้องนั่งเล่น ไม่บอกให้รู้ว่าข้าวของได้ถูกรื้อค้น ใครก็ตามที่ลอบเข้ามาไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธอไหวตัว แต่เจ้าเขี้ยวขาวซึ่งจู่โจมผู้มาเยือนในห้องนั่งเล่นทำให้ผิดแผน

เธอวิ่งวนตรวจดูนั่นนี่ อีกครู่หนึ่งก็ออกมาต่อโทรศัพท์มือถือถือประกายตาวาบวับขุ่นเคือง "...ต้องจัดการให้เด็ดขาดแล้ว....." เธอพูดเช่นนั้นในตอนหนึ่งของการสนทนา.....

ซซซซัยเบ้หน้าด้วยความเจ็บปวด เมื่อเสื้อตัวใหม่ถูกนำมาสวมใส่ให้ เสื้อผ้าของเขาฉีกขาด มีคราบโลหิตติดอยู่เป็นแห่งๆ

"ไอ้หมากระยา" ชายหนุ่มบริภาษครั้งแล้วครั้งเล่า

นายแพทย์ใช้เวลากับเขาเป็นชั่วโมงเพื่อทำความสะอาด เย็บแผล และฉีดยาป้องกันต่างๆ ปองพลนำเสื้อผ้าใหม่มาให้ตามคำบอกเล่าทางโทรศัพท์ ชายหนุ่มมองพี่เขยอย่างเคร่งขรึม แต่จะตำหนิออกมาก็ไม่ได้

"ตัวมันใหญ่เบ้อเริ่ม ถ้าไม่ใช่คนโตๆ อย่างเรามีหวังตายคาเขี้ยวมันแล้ว"

ชายหนุ่มถอนใจ "แล้วพี่ซซซได้อะไรกลับมาบ้างครับ"

"ได้ซิ... ฉันเห็นเสื้อของพี่นะอยู่ในตู้เสื้อผ้าของบุษราคัม"

"จะแปลกอะไร พี่นะอาจเคยค้างคืนที่บ้านนั่นก็ได้"

"เป็นเสื้อผ้าที่มีกลิ่นสะอาดเหมือนเพิ่งซักกริด แต่ว่าพี่นะหายไปตั้งหลายเดือนแล้ว" ซซซซัยย้าหน้าเสียง "แล้วยังรองเท้าแบบและแบรนต์ที่พี่นะชอบใช้อีก มันไม่มีฝุ่นเกาะแม้แต่เม็ดเดียว"

ปองพลสั่นหน้า "แค่นั้นไม่ได้มีน้ำหนักอะไรนะครับ"

"ข้าวของในบ้าน ในห้องน้ำ ในห้องเตรียมอาหาร ในตู้เย็น มันคล้ายกับว่ามีพี่นะอยู่ในบ้านนั่นด้วย บุษราคัมเป็นผู้หญิงคนเดียว จะมีเบียร์เป็นลังอยู่ข้างตู้เย็นทำไม"

"ก็พี่ชายเขาอยู่ด้วยไม่ใช่หรืออะ"

อีกฝ่ายหนึ่งไป แต่ก็ยังไม่ยอมจำนน "แก้วเคยพูดว่าเห็นพี่นะ นายจำได้ไหม พี่เองก็รู้สึกแปลกๆ รู้สึกเหมือนพี่นะยังไม่ตาย เขาต้องมาอยู่ที่บ้านหลังนั้นเมื่อเร็วๆ นี้แน่ๆ"

อีกฝ่ายหนึ่ง ช่วยประคองเมื่อร่างใหญ่ขยับจะลุกขึ้น

"ฉันจะต้องพิสูจน์ให้ได้ แล้วจะต้องรู้ให้ได้ว่าพี่นะมีส่วนในอุบัติเหตุหรือเปล่าด้วย" น้ำเสียงเขาหมายมาด บอกความตั้งใจแน่วแน่

สีหน้าของชายหนุ่มผู้อ่อนเยาว์กว่าเคร่งขรึม รู้สึกเหมือนมีเงามืดปกคลุมอยู่รอบด้าน กตสันจนเคร่งเครียด ไม่รู้ว่าจะมีภัยอันตรายซ่อนอยู่ตรงไหนและจะจู่โจมถึงคนที่เขารักและห่วงใยเมื่อไรกันแน่...!

ฉัตรแก้วต้องแปลกใจเมื่อบุษราคัมเล่าด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า "มีคนบุกเข้าไปในบ้านพี่คะ น้องแก้ว น่าแปลก ที่มันไม่เอาอะไรไปเลยสักอย่างเดียว"

"ตายจริง แล้วพี่บุษแจ้งตำรวจหรือยังคะ"

ประกายตาสาวใหญ่วาววับแค้นเคือง "ไม่ได้แจ้งหรอกคะ เพราะว่าพี่รู้ว่าเป็นใคร ไม่อยากจะเอาเรื่องให้เสียเวลาเปล่าๆ"

"อ้าว พี่บุษรู้ว่าเป็นใครด้วยหรือคะ"

"คะ"

"ใครคะ ทำไมพี่บุษถึงไม่เอาเรื่อง แล้วถ้าเขาได้ใจบุกเข้ามาอีกจะทำยังไง"

"พี่ไม่เอ่ยชื่อดีกว่า แต่ว่าคนๆ นั้นโดนเจ้าแจ็กเล่นงานจนได้เลือดกลับไป ถ้าน้องแก้วเห็นใครมีแผลสุนัขกัดก็คนนั้นละคะ"

ฉัตรแก้วมองหน้าบุษราคัม สีหน้าแค้นเคืองราวกับคนที่ถูกกล่าวถึงไม่ใช่คนอื่นไกลที่ไหน แล้วเธอก็นึกถึงคำพูดของซซซซัยขึ้นหูป สีหน้าเธอบ่งบอกพิรุณเมื่อถามว่า

"พี่บุษคิดว่าเป็นใครคะ"

อีกฝ่ายมองด้วยสายตาเครียดขรึม "น้องแก้วเดาไม่ออกหรือคะ" ถึงจะไม่พอใจซซซซัย ฉัตรแก้วก็ผูกพันเกินกว่าจะกล่าวร้าย

ออกมา “ไม่ค่ะ... แก้วเดาไม่ออก...”

บุษราคัมกระแทกเสียงหัวเราะ “ความจริงถ้าอยากจะมาบ้านพี่ ก็ไม่เห็นจะยากเลย แค่พูดออกมาคำเดียว พี่จะปฐุปรมต้อนรับเลยละ”

ฉัตรแก้วพาความอึดอัดใจมายืนอยู่ที่ห้องทำงานของพี่ชาย พบแต่เพียงผู้ช่วยของเขาที่นั่งอ่านเอกสารอยู่อย่างเคร่งขรึม

พอเห็นว่าเป็นเธอ ร่างสูงก็รีบลุกขึ้น

“คุณแก้ว....”

“พี่ชัชล่ะคะ” เสียงถามห่างเหิน เธอก้าวเข้ามาเพียงเพื่อไม่ให้ระยะห่างจนเกินไปเท่านั้น ชายหนุ่มคิดว่าเธอพอใจที่จะยืนพูดกับเขาอยู่ตรงประตูห้องเสียด้วยซ้ำไป

“พี่ชัชไม่สบายครับ”

“เป็นอะไร”

อีกฝ่ายมีอาการลงเลี้ยว “เห็นว่าโดนรถเฉี่ยว...”

“เป็นแผลเต็มตัวละซี”

อีกฝ่ายนิ่ง

“พี่ชัชแอบเข้าไปในบ้านคุณบุษทำไม คิดจะทำอะไรกันอีก” เสียงถามบอกความรู้สึกอัดอั้น “แค่นี้ยังยุ่งยากไม่พออีกหรือ แก้วอยากรู้มากกว่าเมื่อไหร่คุณสองคนจะหยุดกันสักที”

ชายหนุ่มก้าวออกมาจากโต๊ะทำงาน

“คุณแก้ว... พี่ชัชไม่ได้คิดร้ายนะครับ”

“ไม่ได้คิดร้าย แล้วเรื่องทั้งหมดพวกนี้เกิดขึ้นมาได้ยังไง”

น้ำเสียงถามสะท้อน ฉัตรแก้วโกรธตัวเองที่ช่างอ่อนแอเมื่ออยู่ต่อหน้าชายหนุ่มผู้นี้ เธอถอยหลังเมื่อร่างสูงก้าวเข้ามาหา

“แก้วบอกแล้วว่าฉันของที่ควรจะเป็นของพี่ชัชให้ แม้แต่พินัยกรรมของพี่นะก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย คุณสองคนไม่เชื่อคำพูดของแก้วหรือ หรือว่าแค่นั้นก็ยังไม่พอ จะเอาสักเท่าไรถึงจะพอใจ”

“คุณแก้ว....”

ดวงตาของเธอวาบด้วยน้ำตา... ก่อนที่จะแสดงความอ่อนแอให้อีกฝ่ายเห็น ร่างเล็กก็ถอยกลับแล้วปิดประตูตาม

สีหน้าของชัชชัชเปล่งประกายยินดี เมื่อได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย “...เพื่อนพูดเรื่องนี้กับผมหลายครั้ง บอกว่าคืนก่อนจะเกิดเหตุ เขาเห็นว่ามีคนพาพ่อของคุณออกไปจากโรงแรม ตอนนั้นดีกมาก เขาเองก็เหนื่อยและง่วงเลยไม่ได้ซักถาม ไม่ได้นึกว่าจะมีปัญหาอะไร...”

ชายหน้าร้านที่นั่งอยู่ตรงหน้าพาตัวเองเข้ามาหาเขาเอง หลังจากที่ชายหนุ่มมาเข้าพักที่โรงแรมแล้วพยายามสอบถามหาคนที่จำเหตุการณ์ร้ายเมื่อเกือบสองปีมาแล้วกับชายหญิงเคราะห์ร้ายในเหตุการณ์นั้นได้... ชายหน้าร้านคนนี้ตามดูเขาอยู่นานพอสมควร เมื่อเขาเริ่มเหนื่อยหน่ายกับการค้นหาที่ไร้ความหวัง ชายคนนี้ก็ เป็นฝ่ายพาตัวเข้ามา

เมื่อชัชชัชถามชื่อและหน้าที่ของเขาในโรงแรม ชายแปลกหน้า บ่ายเบี่ยงว่า “...อย่าให้ผมต้องบอกเลยครับ ผมเป็นพนักงานเล็กๆ ยากจน ผมไม่อยากจะเอาครอบครัวมาเสี่ยงกับการตกงาน...”

เพราะว่ากระหายจะได้ฟังเรื่องราว ชัชชัชจึงยอมข้ามการระบุตัวตนไปเสีย

“...ผมไม่สะดวกที่จะเล่าอะไรที่นี้...” เป็นคำบอก ดังนั้นหลังจากนั้นไม่นานชายทั้งสองก็มานั่งอยู่ในมุมมืดของร้านอาหารแห่งหนึ่ง มีเสียงเพลงและเสียงพูดคุยของผู้คนดังแว่ว อาหารและเครื่องดื่มถูกส่งมาปรนเปรอขณะที่เพื่อนใหม่เล่าสิ่งที่เขาอ้างว่ารู้เห็น

ชายหนุ่มแทบจะสลักความยินดีกับสิ่งที่ได้ยิน ไม่นึกว่าการกลับมาที่โรงแรมซึ่งเป็นที่พักสุดท้ายของบิดาจะให้ผลดีเกินคาด...!

เมื่อเกือบสองปีก่อนหลังจากที่เหตุการณ์เพลิงจะเกิดสดๆ ร้อนๆ แม้จะระแวงแคลงใจแต่เขาไม่ได้พยายามสอบถามเบาะแสเกี่ยวพันอย่างจริงจังแล้วก็นึกเสียดายในภายหลังที่หีบจับอะไรไม่ได้เสียแล้ว

ชายหนุ่มถามอย่างร้อนรน

“เพื่อนของคุณคนนี้อยู่ที่ไหน ผมอยากจะคุยกับเขา”

“เขาลาออกจากการกลับบ้านไปหลายเดือนแล้วครับ แม่เขาไม่สบาย ทางโรงแรมก็ไม่ยอมให้ลาเพราะว่าเขาใช้วันหยุดไปมากแล้ว เดินทางไปๆ มาๆ กลับบ้านไปหาแม่ที่กำลังป่วย”

“แล้วผมจะพบได้ยังไง ผมต้องพูดกับเขาให้ได้... แล้วคุณล่ะ ... รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างหรือเปล่า”

“ผมไม่ทราบหรอกครับ” คู่สนทนาของเขาทำสีหน้าราวกับ

เป็นความผิด “ผมไม่ได้อยู่เวรคืนนั้น แต่ก็พอจะจำชายหญิงที่คุณบอกว่า เป็นพ่อกับแม่เลี้ยงของคุณได้ ชาวที่พวกท่านขับรถไปตกภูเขาทำให้พนักงานทุกคนตกใจกันมาก ตอนนั้นถึงเวลาผ่านไปจะสองปีแล้ว แต่พนักงานหลายคนยังจำได้เพราะว่าช่วงนั้นมีตำรวจมาที่โรงแรมและสอบถามเรียงตัวอยู่นานพอสมควร”

“ตอนนั้นเพื่อนของคุณคนนั้นไม่ได้บอกอะไรตำรวจบ้างเลยหรือ”

“เปล่าครับ ใครจะกล้าพูด ทุกคนต้องรักษาชื่อเสียงของโรงแรม เพื่อนผมคนนั้นยิ่งกลัวเพราะเขาตงานบ่อยทำให้เจ้านายเฟ่งเล็ง เขาก็เลยบอกตำรวจเหมือนคนอื่น ๆ ว่าไม่เห็นอะไรผิดปกติ แล้วเรื่องก็เงียบไป”

“วันที่เกิดเรื่อง คุณเห็นพ่อกับแม่เลี้ยงของผมเดินออกไปจากโรงแรมหรือเปล่า ทำทางเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

อีกฝ่ายสั่นหน้า “ผมไม่เห็นหรอกครับ ไม่ทราบที่ท่านออกไปตอนไหน ไม่มีใครสังเกตเพราะไม่นึกว่าท่านออกไปแล้วจะไม่กลับมาอีก ช่วงนั้นที่นี้มีแขกมาพักมาก ทุกคนล้วนแต่ยุ่งและเหนื่อยก็เลยไม่มีเวลาสังเกตอะไรมาครับ”

“แต่เพื่อนของคุณคนนั้นรู้อะไรมากกว่าคนอื่น ๆ อย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มจ้องหน้าอีกฝ่ายราวกับเขาเป็นผู้ที่จะให้คำตอบที่ค้างคาใจได้

อีกฝ่ายหลบตาบวบ ก่อนจะกลับมาเป็นคู่สนทนาที่สัตย์ซื่อจริงใจ

“ผมได้ยินมันพูดถึงบ่อย ๆ เหมือนมีอะไรในใจเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“เขาพูดอะไรบ้าง”

“ผมไม่แน่ใจ คือว่าตอนนั้นผมไม่ได้ให้ความสนใจเท่าไร... แต่เท่าที่จำได้ เพื่อนผมพูดว่ามันแปลกใจที่ได้ยินพี่ชายคุณบอกตำรวจว่าไม่เคยมาที่โรงแรมนี้มาก่อนทั้ง ๆ ที่ไม่เป็นความจริง”

ซซซัยจ้องหน้าอีกฝ่าย บอกตัวเองว่าคำพูดทุกคำที่ได้ยินมิใช่ความฝันหรือเขาคิดเพื่อจ้อไปเอง เขามองริมฝีปากหนาแบบชาวบ้านของคนพูดขณะที่ได้ยินถ้อยคำแต่ละคำอย่างชัดเจน

“พี่ชายคุณมาหาคุณพ่อในวันก่อนจะเกิดเรื่อง”

ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายมีลมอื้ออึงอยู่ในศีรษะ “ทำไม... ทำไมเพื่อนคุณไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้กับตำรวจเลย”

“ไม่มีใครนึกถึงในทางที่เลวร้ายหรอกครับ ทุกคนต่างก็เห็นว่ามันเป็นเพียงอุบัติเหตุธรรมดา แล้วทางโรงแรมก็ต้องการให้เรื่องเงียบโดยเร็ว ถ้าขึ้นใครพูดอะไรที่ฟังดูคล้ายกับจะหาเรื่องราวอย่างนั้นคงโดนซองขาวแน่ ๆ ทุกคนถึงได้เงียบกันหมด”

“แล้วผมจะพบเพื่อนคนนั้นของคุณได้ยังไง” เขาถามอย่างร้อนรน

“มันชื่อเริงศักดิ์ครับ คุณถามที่อยู่จากโรงแรมก็ได้แต่ก็อาจจะลำบากสักนิดเพราะไม่แน่ว่าฝ่ายบุคคลจะยอมให้ง่าย ๆ หรือเปล่า เอาอย่างนี้เถอะ ผมจะหาให้เองก็แล้วกัน แต่ว่าผมแสดงตัวเปิดเผยเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ได้นะครับ ต้องขอโทษด้วย ผมยังไม่อยากจะตกงาน”

“งั้นรบกวนคุณช่วยหาให้ดีกว่า คุณไม่ต้องเปิดเผยตัวก็ได้ แต่ที่ผมจะติดต่อคุณอีกได้ยังไง”

“คุณพบผมได้ที่โรงแรมเสมอครับ แต่ขอประทานโทษที่ผมไม่สะดวกใจจะบอกชื่อ ผมไม่อยากมีปัญหาที่หลัง”

ซซซัยมองหน้าอีกฝ่าย สีหน้าซื่อเย็นหนักแน่นที่จะไม่ยอมเปิดเผยชื่อให้เขารู้ เขาเอียงกายหยิบกระเป๋าต๋องออกมา ดึงธนบัตรปีกหนึ่งวางให้โดยไม่นับ

“ผมจะรอที่อยู่ของเพื่อนคุณ”

มือหนายกขึ้นพนมไหว้ก่อนจะรีบรวบปีกธนบัตรใส่กระเป๋าด้วยอาการร้อนรน “ขอบคุณมากครับ ขอบคุณ ผมอยากจะช่วยคุณมากกว่านี้ แต่ก็จนใจจริง ๆ”

“เอาเถอะไม่เป็นไร แค่นี้ก็ช่วยผมมากแล้วละ”

“พรุ่งนี้ผมจะเอาที่อยู่ของเจ้าเริงให้คุณ มีจดหมายที่มันเคยส่งมา ผมจะกลับไปหาแล้วสอดเข้าไปทางข้างใต้ประตูห้องนะครับ ผมแน่ใจว่าคุณจะได้อะไรอีกมากถ้าได้พบกับเจ้าเริงด้วยตัวของคุณเอง”

“ขอบใจ ฉันก็หวังอย่างนั้น”

อาหารและเครื่องดื่มหมดไปอย่างรวดเร็ว แล้วชายร่างสันทัดก็ยกมือไหว้กล่าวลา ซซซัยปล่อยให้อีกฝ่ายกลับไปโดยดี ถึงอย่างไรก็พอใจนักกับข้อมูลที่ได้รับอย่างเกินความคาดหมาย

เช้าวันรุ่งขึ้น มีซองจดหมายเรียบ ๆ ถูกสอดเข้ามาทางใต้ประตูห้องข้างในมีกระดาษเขียนจดหมายหยาบ ๆ ที่ถูกฉีกเฉพาะตำบลบ้านเลขที่ตรงส่วนบนสุด ลายมือไม่เป็นระเบียบแต่ก็อ่านได้อย่างชัดเจน.....